

BULETIN LUNAR
“BUNA VESTIRE”

Saint Mary Romanian Orthodox Church
555 S Walnut St., Anaheim, CA, 92802
Phone number: 714-776-1972

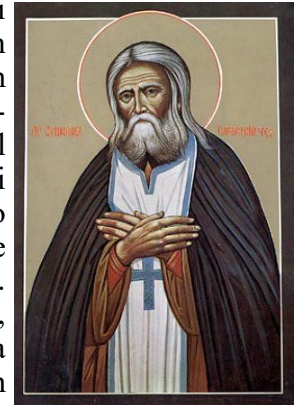
Programul serviciilor religioase:

- În fiecare vineri seara de la ora 7 pm— **Slujba Acatistului**
- Sâmbăta seara și în ajunul sărbătorilor de la ora 7 pm— **Vecernie**
- Duminica și în zilele când sunt sărbători de la ora 9.30 am— **Slujba Acatistului**, iar de la ora 10 am—**Sfânta Liturghie**
- **Spovedanie**— în fiecare seară după slujbă
- Pentru evenimente precum nunți sau botezuri se stabilește o întâlnire personală cu Părintele în vederea datelor disponibile și a altor detalii legate de eveniment
- Pentru parastase se sună la numărul parohiei pentru verificarea orelor când sunt stabilite

Evenimente în Ianuarie

Ianuarie 2 - Sfântul Serafim de Sarov s-a născut la 19 iulie 1754, în orașul Kursk din Rusia, primind la botez numele de Prohor. Rămâne orfan de tată la vârsta de 3 ani. Din copilărie s-a bucurat de ocrotirea Maicii Domnului. Prima minune a trăit-o la vârsta de 7 ani, când a căzut din clopotnița unei biserici, fără a fi rănit. Mai târziu, s-a îmbolnăvit atât de grav, încât nimeni nu mai credea în vindecarea lui. I se descoperă în vis Maica Domnului, care îi promite că-l va însănătoși. Minunea vindecării sale s-a petrecut în ziua următoare, când niste monahi care

purtau cu ei o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, au fost nevoiți din cauza unei furtuni apărută din senin, să se adăpostească în casa lui Prohor. Acesta, după ce s-a închinat la icoană, s-a vindecat în chip minunat. Când a împlinit 17 ani, primind binecuvântarea mamei, a plecat să îmbrățișeze viața monahală la Lavra Pecerska de la Kiev. Pe 20 noiembrie 1778, tânărul Prohor a intrat în Mănăstirea Sarovului. După opt ani petrecuți ca frate, Prohor s-a învrednicit a primi chipul în-geresc, primind numele de Serafim, La 35 de ani, a fost hiero-tonit ieromonah. Curând după aceasta, împlinind 16 ani de mănăstire, cu binecuvântarea bătrânului său, egumenul Pahomie, Sfântul Serafim s-a retras la pustie, într-o chiliuță din desișul pădurii, aflată pe malul râului Sarovka. S-a întors în mănăstire în anul 1810, la cererea bătrânilor. Aproape trei ani a fost grav bolnav de hidropizie, o suferință în urma căreia întreg trupul se umflă din cauza reținerii apei din corp. Revine în 1825 la chilia sa din pădure, unde va primi mii de pelerini din întreaga Rusie fiindu-i dat darul înaintevederii. În data de 2 ianuarie 1833, Sfântul Serafim de Sarov a fost aflat adormit întru Domnul în chilia sa.

Ianuarie 6—Boboteaza: De ce sfințim casele de bobotează? Sfințirea caselor de Bobotează se face cu **aghiasma mare**, apa sfințită, obținută printr-o slujbă specială. Această apă este aceeași apă ca și cea din ziua Botezului Domnului. Din acest motiv, sfințirea caselor în această perioadă aduce o binecuvântare deosebită. Ținând seama ca omul este solidar cu tot ceea ce îl înconjoară, păcatele, fărădelegile sale întinează spațiul în care acesta le săvârșește sau trăiește Termenul "aghiasma" vine de cuvântul grecesc "aghiasmos", care își are

originea în cuvântul "aghios"(sfânt). "Aghiasmos" se poate traduce și ca slujba de sfințire, dar și ca apă sfințită

Ianuarie 7—Soborul Sfântului Ioan Botezătorul. Sfântul Ioan Botezătorul a avut menirea de a pregăti poporul pentru primirea lui Mesia și de a-L descoperi și a-L face cunoscut lui Israel. Evanghelistul Luca notează, cu o extremă precizie, data la care

Ioan Botezătorul a început să predice: "În al cincisprezecelea an al domniei Cezarului Tiberiu, pe când Pontiu Pilat era procuratorul Iudeii, Irod tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al ținutului Trahonitidei, iar Lisanius tetrarh al Abilenei, în zilele arhieriei Anna și Caiafa, a fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie" (Luca 3, 1-2). Rolul Sfântului Ioan Botezătorul a fost acela de a trezi pe Israel din idolatrizarea Legii, de a naște în

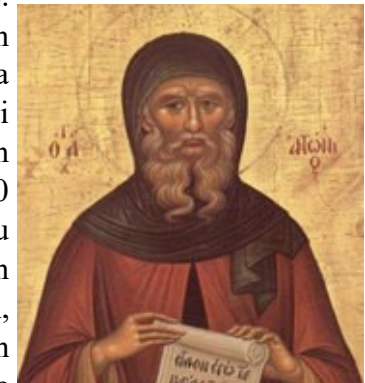

ei credința în Hristos. El își începe predica cu aceleași cuvinte ca și Mântuitorul: "Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor" (Mt. 3, 2). Le atrage atenția că nu este de ajuns să faci parte din poporul ales de Dumnezeu pentru a primi mântuirea. În acest sens le spune: "Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam" (Matei 3, 9; Luca 3, 8), descoperind că toate neamurile sunt chemate la mântuire. Pentru a înlătura orice ispită care făcea posibilă confuzia că Ioan este Mesia cel așteptat, va spune: "Eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine

este mai puternic decât mine ... Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc" (Matei 3, 11). Și va încheia prin a spune: "Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era" (Ioan 1, 15).

Ianuarie 17—Sfântul Antonie cel Mare a trăit în secolul al III-lea și începutul secolului al IV-lea. Este socotit a fi întemeietorul vieții monahale, și este probabil cel mai reprezentativ ascet pentru duhul vieții călugărești. Născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc în anul 251, acest mare luminător al credinței a fost fiul unor țărani creștini înstăriți. În acest mediu a deprins calea credinței. Pe când Antonie avea 20 de ani, după moartea părinților săi, întrebându-se despre drumul său în viață, fericitul a auzit în biserică cuvintele lui Hristos: "Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoara în cer; după aceea, vino și urmează-Mi" (Matei 19, 21).

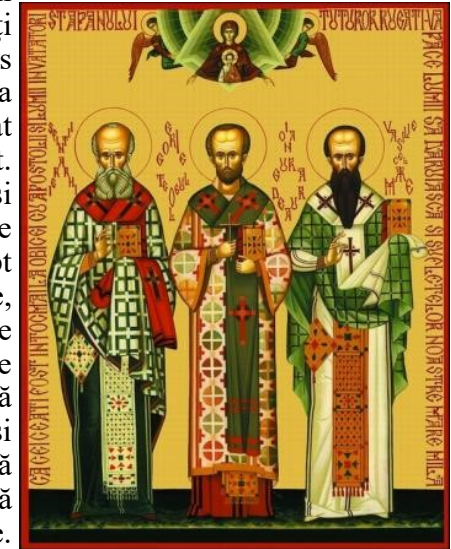
Antonie, punând aceste cuvinte în inima sa, și-a împărțit averea la săraci, și-a încredințat sora unei comunități de fecioare și s-a retras în singurătate. După ce în anul 310 face o călătorie la Alexandria pentru îmbărbătarea creștinilor prigoniți din cauza persecuției lui Maximin, Antonie se stabilește în 312 în adâncul deșertului, pe muntele Kolzim. Aici a rămas sfântul până la sfârșitul vieții, împreună cu doi ucenici, nemaipărăsindu-și locul decât pentru a-și vizita discipolii și pentru a doua sa călătorie la Alexandria, în sprijinul Sfântului Atanasie cel mare

Ianuarie 24—Sfânta Xenia: Sfânta Xenia era originară din Roma. În momentul în care părinții au hotărât să o mărite, ea a ales să fugă împreună cu două slujitoare în Insula Cos. Face acest lucru din dragoste față de Hristos, căci pentru ea adevărata logodnă era unirea cu El. Renunță la numele Eusebia și își ia numele de Xenia, care se tâlcuiește "străină", vrând să arate prin acest gest, că se înstrăinează de lumea aceasta. În urma rugăciunilor, îl întâlnește pe ieromonahul Pavel, iar la îndemnul acestuia se stabilește în cetatea Milassa din Careia și îmbracă haina monahală. Sfânta Xenia era într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Purta niște haine vechi, dar considera că trupul său este nevrednic și de acestea. Toata viața ei era întru umilință și vărsare a lacrimilor. Diavolii se temeau de înfrânarea ei și nu îndrăzneau să se apropie de ea. Mânca uneori a doua zi, alteori în a treia zi, iar de multe ori și toată săptămâna petrecea fără hrană. Iar când era să primească hrană, nu mânca verdețuri, linte, poame de grădină, ci numai puțină pâine, udată cu lacrimile sale. În momentul în care cuvioasa Xenia a trecut la cele veșnice, pe la amiază, pe cer s-a arătat, deasupra mănăstirii, o cunună de stele foarte luminoasă având în mijlocul ei o cruce. Această cunună strălucea mai mult decât soarele. Prin acest semn, Dumnezeu a dorit să arate tuturor, sfințenia cuvioasei Xenia.

Ianuarie 30—Sfinții 3 Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur. Spre sfârșitul secolului al XI-lea, la Constantinopol se iscăse o mare dispută legată de cei trei ierarhi, pe care îi prăznuim pe 30 ianuarie, oamenii întrebându-se care este mai mare: Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie Teologul sau Sfântul Ioan Gura de Aur. După câțiva ani de la declanșarea neînțelegerilor, cei trei sfinți au început să i se arate aieva, unul câte unul, episcopului Evhaitelor, Sfântului Ioan Mauropous. În cele din urmă, în anul 1084, într-o vedenie, fericitului i-au apărut cei trei sfinți împreună. Cuvintele pe care cei trei ierarhi i le-au adresat Sfântului Ioan ne arată modul în care sfinții conlucrează cu Dumnezeu și între ei, așa cum și noi trebuie să ne unim, în cuvânt și în lucrare: "După cum vezi, noi la Dumnezeu una suntem și nici o vrajbă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește, celor ce se învrăjdesc, să nu se mai certe pentru noi. Ca nevoiță noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem în lume pace și unire. Împreunează-ne, dar, făcându-ne praznic la câte trei într-o singură zi, și înștiințează cu aceasta pe creștini, ca noi în fața lui Dumnezeu, una suntem."

În urma acestei vedenii, Sfântul Ioan a ales ziua de 30 ianuarie pentru prăznuirea comună a celor Trei Ierarhi, stingându-se astfel și disputele din capitală, lumea unindu-se în sărbătorirea împreună a Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, a Sfântului Grigorie Teologul și a Sfântului Ioan Gură de Aur. Pentru a recunoaște valoarea teologică a Sfinților Trei Ierarhi, prin hotărârea luată la Atena, la primul Congres al Profesorilor de Teologie din anul 1936, Sfinții Trei Ierarhi au devenit patronii spirituali ai instituțiilor de învățământ teologic ortodox din întreaga lume.

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie—partea V-a

Proskomidia (de la cuvântul grecesc *nposhomideo* = "a aduce, a pune înainte, a oferi, a face dar") este rânduiala pregătirii darurilor de pâine și de vin, care alcătuiesc materia jertfei. Această prima parte a Liturghiei se săvârșește întreaga în taină, în timpul slujbelor premergătoare Liturghiei (Utrenia sau Ceasurile), înăuntrul altarului, și anume în latura lui dinspre miazănoapte, pe o masă mică sau în scobitura făcută înadins în perete și numită *proskomidiar*, care la unele biserici mai mari are chiar forma unei încăperi aparte, din stânga altarului. Miezul Proskomidiei îl alcătuiește alegerea și pregătirea materiei de jertfă din darurile de pâine și de vin aduse de credincioși. Pâinea adusă de credincioși poartă denumirea de **prescuri**, adică pâinișoare făcute din frământătura dospită și având uneori forma rotundă, dar mai ales forma de cruce, în patru cornuri, amintind Crucea pe care s-a răstignit Mântuitorul și închipuind cele patru laturi ale lumii. Partea lor de la mijloc se cheamă pecete, pentru că are întipărită pe ea semnul lui Iisus, adică crucea închisă într-un pătrat

cu literele de la început ale numelui Mântuitorului: Is. (Iisus), Hr. (Hristos), Ni Ka (adica Iisus Hristos biruiește) Această pecete e făcuta cu un instrument de lemn, pistornic sau pistolnic. Prescurile aduse de credincioși sunt însoțite de obicei de câte o lumânare, care se aprinde în sfeșnicul de la Proskomidie, și de pomelnic, adică o foaie de hârtie pe care sunt scrise numele credincioșilor, vii și morți, ce se vor pomeni la Liturghie. Prescurile închipuie sau înfățișează mai întâi însăși ființa trupească și sufletească a credincioșilor, pe care ei o aduc ca jertfa lui Dumnezeu, sub aceasta formă. De ce? Pentru că, spre deosebire de jertfele din Legea Veche, care constau din cărnuri sau din roadele pământului și din care se hrăneau nu numai oamenii, ci și animalele, pâinea și vinul sunt alimente care alcătuiesc numai hrana omului, și anume hrana lui de căpetenie. Ele nu numai că întrețin viața trupească a omului, ci totodată o și simbolizează în chipul cel mai potrivit. În al doilea rând, pâinea, făcută din atâtea boabe de grâu strânse laolaltă, și vinul, ieșit din zdrobirea în același teasc a atâtor ciorchini de boabe de struguri, simbolizează și unitatea sau legătura nevăzută care leagă între ei pe toți fiii Bisericii, făcând din ei un singur trup: Trupul tainic al Domnului.

De reamintit

- **Luna ianuarie** este dedicată sfințirii caselor. Veți fi anunțați cu o zi înainte și încercați să primiți atunci când sunteți anunțat. Nu puneți intervale orare când îl puteți primi pe preot. Pe masă trebuie să avem un vas cu apă (cu gura largă), o lumânare, un pomelnic cu cei din casă, un stergar și o icoană
- **Masa lunară** va fi pe data de **21 Ianuarie**
- Nu uitați să vă completați cardul de pledgi.